

črnih oči. Gledala je tja — in šele po dolgem času je razbrala iz dima
bled obraz in suhljato postavo človeško.

„Stric, poglejte, kako tam oni gleda!“

Vrtnik je pogledal, je pokimal z glavo in je ponudil dekletu kruha.
Natakarica je prinesla karte in boter Jože se je pripravljajl k igri z
veliko vnemo. Tinica je strmela v čudnega tujca, se je stiskala k stricu
in je bila z vsakim hipom v večjem strahu.

Gostje so prihajali s hrupom, odhajali s krikom — venomer isto,
da je človeka že glušilo. Samo blede tujec ni hotel oditi. Prisedel je k
stričevi mizi in se je zapletel v igro namesto odišlega kmeta. Tini je
zakrila oči z dlanjo in se ni ganila. (Dalje prihodnjič.)

IGO GRUDEN:

SEDELA V SOLNCU SI.

Sedela v solncu si ves dan pri meni,
in videl nisem, kdaj se je zmračilo:
takó je v mislih vse pri tebi bilo,
takó ti vsa bila si v meni.

Ker se mrači, — kam se odpravljáš?
Drevesa v strahu pred nočjó molčijo,
oblaki črni nad zemljó visíjo, —
ves svet molči,
le ptiči za vodó kričijo:
kam se odpravljáš?

Če se poslavljšáš,
mi luč prižgi: o, strah me je samotne,
v iskanju duše brez smerí popotne.
Kam se odpravljáš?
Prižgi mi luč, če se poslavljšáš.

